

«Քանզի մեզ էլ օժանդակ են աստուածները» :

«Քանզի մեծ եմ ձեզնից տարիքով» :

Քանզի նա մեծարոյ է, և խօսքերին կարելի է հաւատալ :

Քանզի, քանզի, քանզի . . .

ԱՆԵԼ ՀԵՏ.

ԺԱ. Տե՛ս քեզ ինչ կանեմ, (Սպառնալիք) Ձե կարելի ասել, «Քեզ հէ՛ր ինչ կանեմ» : Այլ է եթէ միասին գործելու մտքով ասուով, Քեզ հետ այս ինչ գործը կանեմ, այսինքն՝ քեզ հետ միասին,

«Այն ժամանակ Կլիտեմնեոտրիան ասաց մարդուն, թէ նրանք արդէն դիտէին նրա անելիքն ուղիւս, հէ՛ր» : 24.

Նրա անելիքն աղջկան կամ աղջկանը, Հետը բոլորովին աւելորդ է և ընդդէմ մեր շեղուի ոգուն :

Այս սխալ խնդրառութիւնը Պ. Վարդանեանի թարգմանութեանց մէջ շատ հազիւ է պատահում, սակայն անհրաժեշտ թուեցաւ մեզ այս մասին նկատողութիւն անել, որովհետեւ շատ ուրիշ գրողներ նոյն սխալը չափից դուրս՝ սովորութիւն դարձնելու չափ, կրկնում են ամեն օր :

(Շ-շ-շ-էէէ)

Միտքան.

Ն Ա Յ Ե Մ Բ Ե Ր Ա Մ Ի Ս.

Սարսափդ տիրեց երկրին, Նոյեմբեր,

Մռաքան մարդիկ՝ ամուսն ամիսներ :

Այս կոյտ դիզուեցին թխագոյն ամպեր,

Փշեցին սաստիկ՝ ցրտաշունչ հողմեր :

Մերկացան անտառք՝ չորացան բոյսեր,

Ի դերե ելան շատ և շատ յոյսեր :

Սարեր ու ձորեր՝ ամայի, թափուր,

Ջրկուել են զարդից, տրտում են տխուր :

Դաշտերն էլ իրանց փայլը կորցրած՝

Կանաչ գոյնի տեղ՝ դեղին են հագած :

Սարսափդ տիրեց՝ երկրին Նոյեմբեր,

Եկան ու հասան ձիւնաբեր օրեր :

Հովիտ, բլուրներ կանաչից զրկուած,

Հովիւն իւր սրինգն ու երգը թողած :

Գլխակոր տրտում հօտի ետեւից

Հաապումէ տուն՝ խամրած դաշտերից :

Էլ չեն երևում սոյլ ու գաւթաններ՝

Եւ էլ չեն լսում մաճկալի երգեր։

Սարսափդ տիրեց երկրին, Նոյեմբեր,

Քեզնից զարհուրած՝ ամենքն են լսել։

Այդքն ամայի, արտերը թափուր,

Ժիր երկրագործներն ո՛ւր գնացին, ո՛ւր

Մշակը դաշտին, այգեպանն այգուն,

Ցաւերն յիշելով՝ աւա՛ղ են կարգում։

Սարսափդ տիրեց երկրին, Նոյեմբեր,

Չեն գործում այլ ևս՝ գործունեայ ձեռքեր։

Պաղատու լինին և թէ անպատու

Ծառերը կրում են տերեւաթափ ճիւղ։

Ամենքն էլ մերկ են ու անշուք կանգնած՝

Կատաղի քամուն խաղալիք դարձած։

Սարսափդ տիրեց երկրին, Նոյեմբեր,

Վերացան երկրից բերք ու բարեքներ։

Մանուկներն անգամ սարսուռ են զգում,

Երբ քո, Նոյեմբեր, անունդ են լսում։

Զրկում են խեղճերն մանկական խաղից,

Չեն ուղում դուրս գալ՝ ծնողաց գրկից։

Սարսափդ տիրեց երկրին, Նոյեմբեր,

Բոյն են շտապում՝ սողուն, թաշուններ։

Էլ հարս, աղջիկներ դաշտ չեն այցելում,

Եւ ոչ էլ իրանց պարզ խաղն են խաղում։

Տղայքն էլ կարծես՝ տխուր ու տրտում,

Փակուած են անել ու մութը բանտում։

Սարսափդ տիրեց երկրին, Նոյեմբեր,

Հեռացան մեզնից կենսատու օրեր։

Միայն ծերունիք անցեալից փորձուած,

Այսպէս Նոյեմբեր որ շատ են տեսած,

Խոստանում են մեզ և յոյս են տալիս,

Որ տեսնելու ենք մենք նորից Մայիս։

Եւ այն ժամանակ ամենքս էլ ուրախ՝

Կսկսենք ցնծալ աներկիւղ անվախ։

Դաշտ կերթանք բոլորս սլալձառ ժպիտով՝

Մեզ, Մայիս բերող՝ Տիրաջ փառք տալով։

Գրաշար Ներսէս Տէր—Աւետիքեանց։